

Ziemia Cegłowska należy do najstarszych i najciekawszych historycznie obszarów powiatu mińskiego. Pierwotnie należała do dóbr piaseczyńskich, które księżna mazowiecka Anna Fiodorówna w połowie XV wieku przekazała jako uposażenie warszawskiego szpitala Św. Ducha. W Piasecznie księżna ufundowała pierwszy obiekt sakralny na tym terenie, jednak ośrodek kultu dość szybko został przeniesiony do pobliskich Kiczek.

W 1526 roku jej wnuczka imienniczka darowała dobra szpitalne Kolegiacie Warszawskiej, która stała się ich właścicielem aż do XIX wieku. Już wtedy do dóbr tych oprócz wsi Piaseczno należały: Cegłów, Kiczki, Posiadały, Mienia, Pełczanka, Skwarne, Rososz, Rudnik, Dzielnik oraz – nieistniejące obecnie – Węgliny i Glonkowa Wola.

Wraz z postępującym osadnictwem w północnej części dóbr Piaseczno na znaczeniu zyskiwała osada Cegłów. Sprzyjało temu położe-

nie na skrzyżowaniu dwóch ważnych szlaków handlowych z Kuflewa do Mińska i z Kołbieli przez Siennicę do Kałuszyna, oraz rozwijający się tu ośrodek rzemieślniczo-targowy. 16 lutego 1621 roku, na skutek zabiegów Kapituły Warszawskiej, król Zygmunt III Waza nadał osadzie prawa miejskie, co oznaczało wzrost prestiżu, a także większe możliwości rozwojowe.

O dużej roli Cegłowa świadczą też może istnienie tu szkoły parafialnej i szpitala-przytułku dla ubogich i niedołączonych oraz budowa murowanego kościoła farnego, który przetrwał do naszych czasów. Wraz z XVIII-wieczną murowaną dzwonnica, ogrodzeniem i starodrzewiem rosnącym na obszarze przykościelnym, katolicka fara stanowi zabytkowy zespół sakralny i jest najstarszym i najcenniejszym obiektem ziemi cegłowskiej, a dzięki unikatowemu wyposażeniu, należy do najznamienszych zabytków Mazowsza.

Kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela i świętego Andrzeja Apostoła w Cegłowie

Kościół Rzymskokatolicki

Najstarsza ceglowska świątynia wzniesiona została w pierwszym ćwierćwieczu XVI wieku, a po późniejszym wytyczeniu miejskiego rynku znalazła się w jego północno-zachodniej części. Zbudowana została w stylu gotyku mazowieckiego, bardzo popularnego na tych ziemiach. Posiada także elementy późnorennesansowe, dołożone w trakcie kolejnych remontów.

Prawdopodobnie spełniała niegdyś także funkcje obronne. Świadczyć o tym mogą masywne ściany o grubości dochodzącej do 1,5 metra oraz okna znajdujące się wysoko i tylko po jednej stronie budynku. Budynek został wybudowany z cegły, wyrabianej specjalnie w tym celu w miejscowych cegielniach.

W 1621 roku w odpisie przywileju lokacyjnego znalazła się informacja, że kościół parafialny

już upadły niepospolitym nakładem został odnowiony i najbogaciej przyozdobiony. Remont kościoła zakończyła jego konsekracja 21 grudnia 1629 roku i potwierdzenie erygowania parafii przez biskupa poznańskiego Macieja Łubieńskiego.

Sacrum Terrae Cegloviensis

Oddano wtedy kościół pod opiekę świętych Jana Chrzciciela i Andrzeja Apostoła.

Na przestrzeni wieków świątynia była kilkakrotnie przebudowywana, a remonty w XIX, na początku XX i XXI stulecia nadały jej dzisiejszy wygląd. Ciekawostką architektoniczną jest fakt, że kościół nie ma fundamentów, a grube gotyckie mury zostały zbudowane na głazach i kamieniach przesypywanych ziemią. Posiada także oryginalną storczykową więźbę dachową z XVI wieku, która jest najstarszym na południowo-wschodnim Mazowszu zachowanym zabytkiem sztuki ciesielskiej.

Wnętrze budynku zbudowane jest na planie prostokąta i podzielone na czteroprzęsłową nawę i jednoprzęsłowe prezbiterium, zamknięte półkoliście, z belką tęczową. Z prezbiterium przez renesansowy portal można przejść do zakrystii. Drewniany strop w nawie głównej kościoła wsparty jest na trzech parach kolumn tokańskich na wysokich cokołach. Na suficie umieszczona jest okrągła drewniana tarcza z wymalowanymi na niej czterema herbami szlacheckimi. Prawdopodobnie należały one do fundatorów kościoła.

Kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela i świętego Andrzeja Apostoła w Cegłowie

Sacrum Terrae Ceglaviensis

Nad wejściem do nawy głównej znajduje się chór drewniany, oparty na dwóch słupach. Jeszcze w XIX wieku używano osobnego wyjścia z chóru na zewnątrz, potem dobudowano drewniane schody wewnątrz kościoła. Umieszczone na chórze organy zostały wykonane w 1935 roku.

Najcenniejszym zabytkiem ozdabiającym wnętrze ceglowskiej świątyni jest ołtarz wykonany przez mistrza Lazarusa, będącego uczniem Wita Stwosza. Unikatowy tryptyk, pochodzi z 1510 roku i znajdował się pierwotnie w Kolegiacie Warszawskiej św. Jana. W czasie jej remontu na początku XVII wieku, Kapituła Kolegiaty,

Kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela i świętego Andrzeja Apostoła w Cegłowie

Sacrum Terrae Cegloviensis

która była właścicielem Cegłowa, przekazała ołtarz do miejscowej fary.

Tu został poświęcony podczas konsekracji kościoła 21 grudnia 1629 roku. Wtedy ołtarz został też przebudowany. Pomiędzy skrzydła a szafę główną ustawiono barokowe kolumny, przez co ołtarz został na stałe otwarty, zaś rewersy

skrzydeł odłączono i eksponowano w innym miejscu kościoła. Z powodu figur i płaskorzeźbionych kwater „Ołtarz Lazarusza”, zwany też „Ołtarzem czterech dziewic”, jest oceniany jako wybitne dzieło rzeźbiarskie okresu późnego gotyku.

W szafie głównej znajduje się figura Madonny z Dzieciątkiem w koronie, z lewej

Kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela i świętego Andrzeja Apostoła w Cegłowie

strony Jan Chrzciciel – patron parafii, z prawej św. Stanisław, biskup i męczennik – patron Polski. Na uwagę zasługuje suknia Madonny, w której został uchwycony powiew wiatru, charakterystyczny element szkoły rzeźbiarskiej Wita Stwosza. Malowniczo opisał to Konstanty Ildefons Gałczyński w poemacie „Wit Stwosz”: *A te szaty wiatr targa, bo wiatr też wystrugałem.*

W skrzydłach ołtarza po lewej stronie od góry widzimy św. Barbarę – więzioną w wieży przez ojca, poniżej św. Dorotę – męczennicę z Cezarei Kapadockiej, po prawej stronie od góry św. Ka-

tarzynę – skazaną na miażdżenie kołem, a ostatecznie ściętą mieczem, poniżej św. Małgorzatę – ściętą w Antiochii za wiarę.

Plecy kwater świętych męczennic z IV wieku stanowiły sceny z życia św. Jan Chrzciciela namalowane przez Lazarusa w 1510 roku. Obrazy te na początku XX wieku przekazano do renowacji w Warszawie i tam spłonęły w 1944 roku w czasie Powstania. W latach 2020-2021 staraniem proboszcza ks. Dariusza Cempury i pośła Daniela Milewskiego zostały one odtworzone przez artystów warszawskiej Akademii Sztuk

Pięknych na podstawie opisów i czarno-białych fotografii z artykułu Juliusza Starzyńskiego „Tryptyk późno-gotycki w Cegłowie” z 1929 roku. Dzięki mecenatowi KGHM nad pracami artystów, te wyjątkowe reprodukcje można obecnie podziwiać w kościelnym prezbiterium.

Na początku XVII wieku, podczas gruntownego remontu ceglowskiej świątyni, przebudowano prezbiterium. Na jego zewnętrznej ścianie umieszczone zostało epitafium Stanisława Oczki. Jest to pamiątkowa późnorenesansowa tablica w formie płaskorzeźby z piaskowca, którą Wojciech Oczko – nadworny lekarz królów Stefana Batorego i Zygmunta III Wazy – ufundował ku czci swego ojca Stanisława.

Także z początku XVII wieku pochodzą: unikatowe sklepienie krzyżowo-żebrowe z kominem w zakrystii kościelnej, renesansowy portal w wejściu z prezbiterium do zakrystii oraz portal na zewnętrznej południowej ścianie kościoła, w którym osadzone są drewniane drzwi z żelaznymi okuciami i zamkiem skrzynkowym, datowane na czas sprzed murowanego kościoła, a pochodzące prawdopodobnie z wcześniejszego drewnianego kościoła.

W ceglowskiej świątyni znajduje się wiele zabytkowych elementów wyposażenia. Do najcenniejszych – obok tryptyku zwanego „Ołtarzem Lazarusa” – należą figury Chrystusa Ukrzyżowanego (datowana na przełom XVI i XVII wieku) oraz Marii Magdaleny i Jana Ewangelisty (z początku XVI wieku), umieszczone na belce tęczowej, jak też barokowe tabernakulum i chrzcielnica z XVIII wieku oraz pochodząca z 1753 roku ambona, która trafiła do Cegłowa z kościoła garnizonowego na Pawiaku w Warszawie.

W kościele znajdują się cztery ołtarze z pierwszej połowy XIX wieku, stylizowane na barok, organy z 1935 roku oraz wiele drobniejszych elementów wyposażenia z XVII, XVIII i XIX wieku. W ołtarzu bocznym znajduje się obraz „Przemienienie Pańskie” namalowany przez Józefa Buchbinera w 1908 roku, ufundowany do kościoła przez pracowników warsztatów Kolei Terespolskiej, na pamiątkę odzyskania kościoła przez katolików po rozłamie w 1906 roku.

W 24 maja 1977 roku, w 13. rocznicę święceń kapłańskich ówczesnego proboszcza ks. Mariana Laskowskiego, parafię odwiedził Prymas Polski ks. Kardynał Stefan Wyszyński.

Kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela w Cegłowie

Kościół starokatolicki mariawitów

Parafia mariawicka w Cegłowie pod wezwaniem św. Jana Chrzciciela jest jedną z dwóch parafii tego wyznania na terenie gminy Ceglów. Należy do diecezji lubelsko-podlaskiej Kościoła Starokatolickiego Mariawitów.

Wspólnota mariawicka w Cegłowie powstała na przełomie 1905 i 1906 roku za przyczyną

ówczesnego proboszcza parafii rzymskokatolickiej księdza Bolesława Wiechowicza, należącego do Zgromadzenia Kapłanów Mariawitów. W 1902 roku przybył on do Cegłowa, gdzie swoją gorliwością, życzliwością i zrozumieniem dla potrzeb ludzi szybko zjednał sobie parafian. W wigilię 1905 roku większość wiernych parafii katolickiej, za wyjątkiem kilku rodzin w Cegłowie i całej Mieni, przeszło za nim na mariawityzm.

Postawa życiowa i praca duszpasterska ks. Wiechowicza i wikariusza ks. Szymanowskiego przyciągała ludzi i sprawiła, że ceglowska parafia stała się drugim po Płocku ośrodkiem kultu mariawitów. Ze względu na wiernych, licznie odwiedzających tutejszą świątynię, Ceglów nazywano „mariawicką Częstochową”. Kiedy w 1935 roku w Kościele Mariawitów nastąpił rozłam, mariawici ziemi ceglowskiej w większości pozostali przy Kościele Starokatolickim. Byli też tacy, którzy przeszli na katolicyzm.

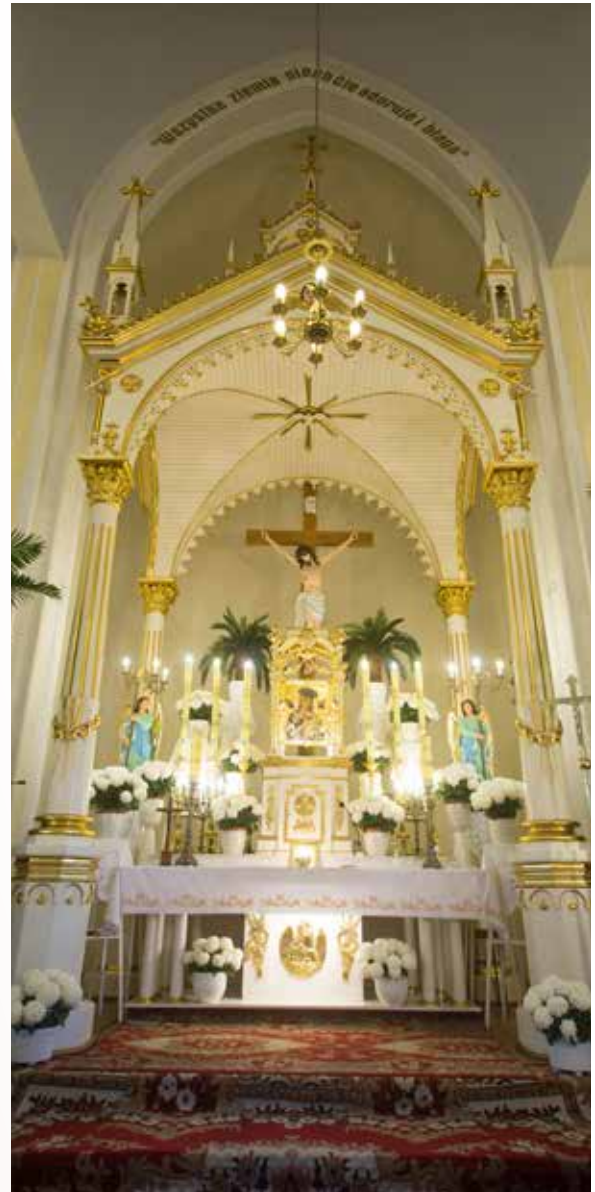
Choć oficjalne powołanie parafii w Cegłowie miało miejsce 5 lipca 1909 roku, to pierwsze przejawy jej funkcjonowania pojawiają się w roku 1906. Od początku swego istnienia parafia mariawicka prowadziła szeroką działalność społeczno-oświatową. Skupiała się przede wszystkim na pracy duszpasterskiej, prowadzeniu zakładów rzemieślniczych oraz działalności opiekuńczej

i wychowawczej. W 1908 roku zbudowano duży drewniany dom parafialny, w którym prowadzono ochronkę dla dzieci, internat i przytułek. Z czasem otwarto tam bibliotekę i czytelnę parafialną.

W 1911 roku przy parafii mariawickiej założono szkołę dwuklasową z wykładowym językiem polskim. Prowadziły ją siostry mariawitki i nauczycielki ewangeliczki. W latach 1917-1924

Kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela w Cegłowie

Sacrum Terrae Cegloviensis

działało tu prywatne progimnazjum – Czteroklasowy Zakład Naukowy. Odznaczało się ono wysokim poziomem nauczania, dlatego nazywane było „perłą” w powiecie mińsko-mazowieckim, a jego absolwenci przyjmowani byli bez egzaminów wstępnych do okolicznych szkół średnich. Później przekształciło się ono w prywatną siedmioklasową szkołę powszechną, a po 1946 roku do jej budynku przeniesiono szkołę państwową.

Parafia prowadziła warsztaty rzemieślnicze, które dawały edukację zawodową chłopom, ale także wspomagały utrzymanie parafii. Były to warsztaty: stolarski, tokarski, koszykarski, szewski, tkacki, hafciarski, pończoszniczy, szwalniczy, kwiaciarski. Siostry mariawitki prowadziły

Kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela w Cegłowie

ambulatorium, piekarnię, kuchnię dla ubogich. Działała rzeźnia i masarnia, a przy nich sklep, w którym sprzedawano mięso.

Początkowo, po rozłamie religijnym, który dokonał się w Cegłowie, wierni mariawiccy ze swoim kapłanem odprawiali nabożeństwa w miejscowym kościele rzymskokatolickim. Wtedy zaczęli walczyć o niego pozostali wierni

katolicy i warszawscy kolejarze, którzy budując szlak kolejowy Warszawa – Terespol, kwatrowali w Cegłowie i okolicy. Thumnie przyjeżdżali co niedzielę do świątyni i uczestniczyli w Mszy św. celebrowanej przez księdza przyjezdnego. Mariawici zostali zmuszeni do opuszczenia świątyni i budowy własnej, co miało miejsce w 1906 roku.

Kościół wzniesiono ze składek wiernych w pobliżu południowej granicy dawnego rynku miejskiego. Pobudowany został w stylu neogotyckim, powszechnym na obszarach nadwiślańskich w końcu XIX i na początku XX wieku. Nazywany na tych terenach gotykiem nadwiślańskim charakteryzował się adaptowaniem rodzimej architektury w budowlach neogotyckich.

Zbudowany z wypalanej cegły na planie krzyża, z wyniosłą czterokondygnacyjną wieżą od północy i dwiema kaplicami po bokach. Pierwotnie kościół był podpiwniczony, a dolne pomieszczenia wykorzystywano do celów gospodarczych i rzemieślniczych. Prowadzono tam warsztaty usługowe, a w czasie II wojny światowej – szpitalik dla żołnierzy Armii Krajowej. W okresie powojennym w piwnice zostały w większości zasypane. W 1967 roku w kościele wybuchł pożar, który strawił dach oraz większość wyposażenia.

Odbudowa świątyni trwała kilka lat. Obecnie jest to trójnawowe wnętrze, z emporą chórową nad wejściem. Na chórze znajdują się dwudziestogłosowe organy wykonane w 1904 roku, pochodzące z kościoła ewangelicko-augsburskiego w Pasymiu. W prezbiterium kościoła na uwagę zasługuje bogato zdobiony biały ołtarz w stylu neogotyckim z połączanymi detalami.

Nad ołtarzem znajduje się złocona konfesja, drewniane zwieńczenie tworzące kopułę, oparte na czterech filarach. Ściany kościoła w dolnej części wyłożono boazerią drewnianą, nad którą rozmieszczono malowane na płótnie stacje drogi krzyżowej wykonane przez Mirosław Chylińskiego.

Kościół pod wezwaniem świętej Anny w Kiczkach

Kościół Rzymskokatolicki

Parafia rzymskokatolicka w Kiczkach pod wezwaniem św. Anny założona została w 1458 roku przez biskupa poznańskiego Andrzeja Opalińskiego z Bnina. Razem z całąśnią dóbr piaseczyńskich stanowiła uposażenie szpitala Św. Ducha w Warszawie. Od XVI wieku zarząd nad Piasecznem i kiczkowską parafią sprawowała Kapituła Warszawska.

Pierwszy kościół w Kiczkach wzniesiono przed utworzeniem parafii. Ten jednak spłonął w 1626 roku. Nową świątynię usytuowano na obecnym miejscu, ale ta również uległa spaleni w połowie XVIII wieku. W 1751 roku ukończono budowę trzeciego w historii parafii kościoła, który stoi do dziś. Jego fundatorkami były Siostry Miłosierdzia przybyłe do dóbr piaseczyńskich ze szpitala Św. Ducha w Warszawie. Kościół jako drewniany nie był konsekrowany, a jedynie poświęcony.

Kiczkowska świątynia stanowi przykład XVIII-wiecznego mazowieckiego drewnianego budownictwa sakralnego. To budynek z drewna modrzewiowego, na zewnątrz i wewnątrz oszalowany pionowo deskami sosnowymi. W środku podzielony jest na prostokątną nawę z węższym prezbiterium i dwiema zakrystiami od południa i od północy.

W zakrystii od strony północnej znajduje się strop oraz drzwi klasycystyczne zdobione mo-

tywem palmet pochodzące z pierwszego ćwierćwiecza XIX wieku. Od zachodu w korpusie głównym kościoła wydzielona została kruchta. Nad drzwiami wejściowymi umieszczono daszek oparty na dwóch kolumnach tokańskich.

Budynek był kilkakrotnie restaurowany. Jeden z największych remontów miał miejsce w 1901 roku, kiedy to przedłużono nawę o 12 łokci ku zachodowi, zmieniono dach i pokryto nowymi gontami, przeniesiono wieżę ze środka kościoła na front, dano nowe podwaliny oraz dobudowano od południowej strony zakrystię, nad którą urządzono galerię. Budynek oszalo-

wano zewnątrz i wewnątrz deskami i pomalowano olejną farbą.

Kościół pod wezwaniem świętej Anny w Kiczkach

Sacrum Terrae Cegloviensis

W wystroju wewnętrznym świątyni dominuje barok, w odcieniach bieli, z licznymi złożeniami. Bogate wyposażenie pochodzi z XVIII i XIX wieku. Jest to przede wszystkim barokowe malarstwo. Do najstarszych zabytków należy obraz świętej Cecylii z 1672 roku oraz obraz „Święta Rodzina Najświętszej Marii Panny” umieszczony w ołtarzu głównym, pochodzący z XVIII wieku, restaurowany w 1916 roku.

W kościele znajdują się dwa ołtarze boczne z początku XX wieku, utrzymane w stylu ołtarza głównego. W południowym umieszczono obraz św. Mikołaja, a w północnym znajduje się grotta Matki Boskiej z Lourdes z figurami Matki Boskiej Niepokalanie Poczętej i św. Bernadetty. Wybudowana została w 1902 roku z inicjatywy proboszcza ks. Ludwika Ułasiewicza.

Kościół pod wezwaniem świętej Anny w Kiczkach

Sacrum Terrae Cegloviensis

Ponadto na świątynnych ścianach wiszą obrazy z początków XX wieku: obraz Matki Boskiej Częstochowskiej (z 1925 roku), obraz św. Teresy od Dzieciątka Jezus (z 1927 roku, wykonany na papierze, za szkłem), obraz św. Stanisława Kostki z Dzieciątkiem Jezus (rok 1929, papier za szkłem), obraz św. Wincentego à Paulo, obraz Nawiedzenia Matki Boskiej i XVIII-wieczny obraz

św. Krzysztofa *najprawdopodobniej z jakiegoś tryptyka pochodzący, gdyż jeszcze ma zawiaski i otwór od klucza, może to być dar księżny Mazowieckiej* [„Przegląd Katolicki” nr 17/1872].

Do zabytkowego wyposażenia kościoła należą także dwa konfesjonały z pierwszej połowy XIX wieku oraz figury świętych Piotra i Pawła w prezbiterium, dwa anioły-kandelabry z 1938 roku, dwa

krucyfiksy będące dziełami sztuki ludowej, krzyż procesyjny wykonany ze złoczonego drewna oraz kolekcja zabytkowych ornatów. Jeden z nich wykonany został z jedwabnych pasów szlacheckich, inny przedstawia św. Annę z Maryją

ośmiogłosowy, wykonany w warszawskiej Fabryce Organów Adolfa Homana w 1911 roku, gruntownie wyremontowany w roku 1993. W świątyni wyeksponowany jest także dzwon Antoni, odlany w Gdańsku w 1751 roku, który służył parafii do końca XX wieku.

Na uwagę zasługuje zabytkowy prospekt organowy

Kościół usytuowany jest malowniczo na niewielkim

wzniesieniu, nad stawem powstałym ze spiętrzenia wód na rzeczce Piaseczna. Otoczony został kamiennym murem, zamkniętym oryginalną bramą dzwonną, w której obecnie wiszą dwa dzwony z napędem elektrycznym: Anna i Maria.

Parkan wraz z bramą pochodzą z 1884 roku, z czasów probostwa ks. Kajetana Monta. W rogu na cmentarzu przykościelnym znajduje się murowana kostnica z cegły z 1899 roku. Po prawej stronie przed wejściem na teren przykościelny zachował się budynek starej organistówki z drugiej połowy XIX wieku, w której obecnie znajdują się zbiory regionalne związane z historią wsi i parafii.

Na placu przed kościołem stoi murowana kapliczka, w której do 2008 roku znajdowała się figura Pana Jezusa z czasów międzywojennych, po remoncie wymieniona na figurę Jezusa Miłosiernego.

W 2001 roku na placu przed kościołem wybudowano szesnastie kapliczek różańcowych z kamienia polnego, jedną dużą i piętnastie

mniejszych, przedstawiających tajemnice Różańca Świętego. Zostały one wykonane jako dar rodziców dzieci przystępujących w tym roku do Pierwszej Komunii Świętej.

Jedną z ważniejszych dat w powojennej historii Kiczek był 6 maja 1976 roku, kiedy to parafię odwiedził Kardynał Stefan Wyszyński. Prymas Polski podczas wizyty poświęcił odnowiony i pozłożony ołtarz główny.

Kościół pod wezwaniem świętej Anny w Piasecznie

Kościół starokatolicki mariawitów

Parafia w Piasecznie jest drugim ośrodkiem wyznania mariawickiego na terenie gminy Cegłów. W początkach mariawityzmu na tych terenach była ona filią ceglowskiego kościoła, a wierni modlili się w kaplicy domowej w Skupiu. W 1911 roku pobudowano

kościół w Piasecznie, do którego przeniosło się życie parafialne.

Kościół pod wezwaniem św. Anny w Piasecznie jest niewielką drewnianą budowlą na planie prostokąta, z zakrystią z tyłu oraz wieżą i dzwonnica od frontu. Wnętrze budynku jest trójnawowe, a prezbiterium oddzielone jest od nawy głównej balustradą.

Nad ołtarzem umieszczane są symbole władzy papieskiej – tiara i klucze, które mariawici w symboliczny sposób oddają Panu Jezusowi utajonemu w Eucharystii, stąd umieszczanie ich nad tabernakulum, gdzie przechowuje się Przenajświętszy Sakrament.

W 2010 roku kościół przeszedł remont generalny. Wymieniono wtedy pokrycie dachu, stolarkę okienną i drzwiową, ułożono nową podłogę oraz zmieniono elewację kościoła.

Kościół pod wezwaniem świętej Anny w Piasecznie

Sacrum Terrae Cegloviensis

Kościół pod wezwaniem świętej Anny w Piasecznie

Kaplica pod wezwaniem świętego Józefa w Mieni

Kościół Rzymskokatolicki

W środkowej części pałacu księżnej Anny Mazowieckiej w Mieni, wzniesionego w 1809 roku według projektu architekta Jakuba Kubickiego, znajduje się Kaplica Domu Pomocy Społecznej. Oddana pod opiekę św. Józefa Oblubieńca Najświętszej

Marii Panny jest miejscem modlitwy dla pensjonariuszy DPS i okolicznych mieszkańców. Powstała dzięki funduszom Sióstr Miłosierdzia Wincentego à Paulo (sióstr szarytek), które opiekowały się mieńskim szpitalem od początków jego istnienia.

W niewielkim wnętrzu znaleźć można cenne elementy wyposażenia. Należą do nich niewątpliwie rzeźba Chrystusa Frasobliwego datowana na pierwszą połowę XVI wieku oraz obraz „Św. Wincenty à Paulo w otoczeniu chorych” pędzla Jana Niezabitowskiego – malarza z zakonu marianów ze Skórcza. Namalowany w 1803 roku obraz został подарowany przez Jana Cieszkowskiego – kapelana liwskiego.

Na uwagę zasługują także ołtarz oraz ambona z początku XIX wieku, jak również paramenty liturgiczne i drobne przedmioty do posługi kapłańskiej pochodzące z XVIII i XIX wieku.

Kaplica pod wezwaniem świętego Józefa w Mieni

Kapliczki i krzyże

Kapliczki i krzyże

Sacrum Terrae Cegloviensis